

L' ART DEL PAGÈS

SECCIÓ DOCTRINAL, AGRONÒMICA Y BIBLIOGRÀFICA.

La Filoxera. ⁽¹⁾

(Continuació.)

»Després de la clorosis, ve lo *prisat*, segona forma més acusada de la malaltia. En efecte: en los terrenos calcaris argilosos sobre tot, la generació de las ápteras te mes dificultat pera ocupar la cullata y arrels. Aquella familia al principi de la invasió troba fàcilment la vida en los teixits superiors y 's manté en ella; las ponedoras aladas, los mascles y famellas, sempre en los teixits del any, de dos y de tres; las obreras, ápteras, fillas de las primeras, fixadas en las células del liber, poden trobar llur vida sens fatiga, bevent en los sochs la savia trasvassada per los radis medulars. Y quan llur nombre arriba á ser massa gros sobre un mateix cap del cep, se veu escursarse sas brocadas, y l' any següent las d' un altre cap; y las fullas, faltántlashi la sava en las grans calors, s' encargolan com las dels rosers per las picadas del pugó, y d' aquí 'l nom de *prisat* ó *prisa* que li donan en molts llocs. Y al tercer any lo vinyater talla los caps malalts pensant que lo que queda aguantará, pero no es aixís, sino que decau també. Mes com lo insecte no ha atacat encara las arrels en aquells terrenos, se veu ab sorpresa sortir de la fusta vella un bonich brot, darrer esforços del treball de ditas arrels no rosegadas, pero si cansadas.»

Bo será, donchs, tenir en compe tolas aquestas indicacions. pera ferne en la gran lluyta contra la filoxera las convenientes aplicacions; y sobre tot, reflexionar que sent tants los interessats en la conservació de la vinya, un dia ó altre 's trobará 'l remey práctic y

(1) Véigintse los números penúltim y últim.

just contra aquesta malaltia, com se trobà contra l'oidium de la mateixa y contra altres plagas d'altres vegetals; y que 'l ver interès dels culliters està en sostenir per tots los medis las vinyas que tenen, fins que aquell cas arriui, per lo interès final que en ferho trobarán y l'interí, no menys important, de anar mentres tant fent cullitas, que alguna de las quals representa valors molt considerables.

Pero, preguntarán alguns, ¿no seria millor ja desde ara, veyent tan amenassadas nostras vinyas actuals substituhirlas per ceps americans que diuhen resisteixen los atachs de la filoxera?

¿Qué més voldria jo, culliter, com he dit que soch, y habitant d'un país en que constituheix la vinya la principal riquesa, y en lo que es absolutament impossible substituhir per altre lo conreu d'aquella!

Mes desgraciadament lo detingut estudi que desde que aparegué en Fransa la filoxera he vingut fent de tot quant s'ha escrit y ha succehit en lo tocant á aquell pretengut remey, m'ha fet pensar y dir á tots quants sobre 'l particular m'han parlat:

¿Pobres de nosaltres si no tenim altre remey que plantar ceps americans!

Ja avans de veurer confirmats per la experiencia mos temors respecte á la eficàcia del suposat remey, la senzilla rahó natural y las pocas nocions que tinch de la fisiología vegetal, me feyan reflexionar y dir: Si 'm diguessen: «la filoxera no 's posa en los ceps americans; la naturalesa d'aquestos es completament refractaria á la permanencia en ells d'aquell insecte;» esta bè, diria, aném á veurer si logrém, á forsa de travalls y ensaigs, fundar en peus d'aquella mena nostras vinyas per medi del empelt, ja que per si mateixos res aquells valen pera la obtenció del vi, pero, lluny d'això nos han dit, y la experiencia ho ha prou ben confirmat, que ab los ceps americans havia vingut la terrible plaga; que en todas las classes d'ells hi viu lo funest afidi; pero, que per efecte de sa mes robusta constitució y d'algunas substancias que entran en la confecció de sos texits, resisteix las picaduras d'aquell, y viu malgrat sa presencia.

Y jo 'm vaig preguntar tot seguit en vista 'd'això: ¿Quán temps durará aquesta resistencia, merament relativa, dels ceps americans? Quan fassa alguns anys que viscan, en lloch del estat salvatge en que en llur país vivian, en lo estat, pera dirho aixís, civilisat que 'ls miposem á nostres ceps, disposant de menor espay pera vegetar,

subjectantlos á una poda bárbara que cap mes arbust es sabut que resisteix, y en un medi, de segur, mes pobre que 'ls terrenos poch menos que verges del Nou mon: ¿Conservará encara la mateixa resistencia? Pot viurer indefinidament un individu qualsevol del regne animal ó vegetal, subjecte á un parassitisme constant, y no deu en la lluyta sucumbir un ó altre, lo paràssit ó l'individu? ¿Y fins suposant que fos veramet indefinida la resistencia dels ceps americans, qui 'ns podria dir la influencia que tindria la pua sobre 'l patró, lo resultat de la lliga, sa duració y cent altres problemes ab lo primer relacionats que seria necessari resoldre avans de decidirse á sustituhir tan radicalment nostres vinyats?

Moltas ó cuasi be totas aquestas preguntas s' ha encarregat d' anarlas contestant lo temps, y poch faltará pera contarse per dotzenas las varietats de ceps americans que, après d' haver fet una brillant exhibició en los criaders dels venedors de fusta, *marchands de bois*, com los hi diuhen en Fransa als venedors d' aquells ceps, han sucumbit tan miserablement als atachs de la filoxera com los ceps europeus; y los que se sostenen encara, ho fan tant sols mercès al tractamet del sulfo-carbonat de potasi y sulfur de carbó que 'ls propietaris que 'ls han adoptat necessitan aplicarlos lo mateix que als ceps europeus.

Mes deixém que ab datos mes concrets nos digan l' estat actual de la cuestió dels ceps americans las publicacions especialistas més caracterisadas de la vèhina nació, malgrat lo gran bombo y cridoria de moltas altrás publicacions per los avans dits *marchands de bois* assalariadas.

La duquesa de Fitz James, zelosa aclimatadora de la vinya americana en sos vastos dominis del mitjdia de Fransa, en un llarch escrit publicat en lo fascicle octau (dia 10 del corrent mes y any) de la Revista de Montpellier *Le Messager agricole*, molt favorable també á la propagació d' aquella vinya, diu entre altrás cosas, lo següent.

«L' adaptació es encara avuy lo punt flach de la viticultura americana. solzament sabém d' una manera general, que existeix entre 'ls diferents terrenos y cada individualitat del género *vitis* una incompatibilitat que conduheix á cada individu d' aquesta tribu á la fertilitat ó á la mort. La adaptació dependeix de tants factors, que no 's pot alsar á la vegada la punta de tots los vels que tapan á nostres ulls aquest misteriós conjunt.

La llista de proscripció s' allarga de mica en mica, malgrat al-

gunas excepcions locals: lo *Concord*, com sos congèneres, los *Labrusca*, han degut ser descartats. Lo *Culiton* avansa y recula, pero un pas endavant y dos endarrera, lo que l' farà anar molt lluny de nosaltres á la fi. Subjectar 'l adaptació á regles, es un deliri, y la tribu de las *Riparia* tant sols ofereix tantas excepcions que desafian tot sistema, per la multiplicitat de sas formas.....»

Actualment, diu més avant, «aquesta tribu de *Riparias* es la que causa sorpresas mes inquietadoras fora de las terras silicosas, fondas y naturalment drenadas, y pera justificar aquest dit, copia una carta d' un que diu la escriptora *sabi colega seu*, en la que 's llegeixen las següents paraulas:

«Aquesta tribu de *Riparia*, tan célebre com selvatje, tan capritxosa con multiforme, sembla tractarnos, als europeus, ab un desenfado tot exòtich. Superba aquí é impertinent, de vegetació exuberanta, cloròtica al costat mateix, mitjanament desenrotllada més enllá, sempre irregular..... no sé en que mereix 'l irreflexiu entusiasme que provoca actualment. Son tany cuasi sempre molt débil, se rendeix al pes del empelt del *Aramon*, y no ofereix la resistència als vents de la regió mediterrànea dels *Solonis Jacquez*.

«La *Riparia* podria ser digne de sa reputació d' aquí 14 ó 15 anys, és dir, quan la selecció natural haurá eliminat dels cultius del Mitjdia las nombradas decepcions que l' públich de reata 's prepara aquest any.»

M. Laffite, en lo *Journal d' agriculture pratique*, revista que conta cincuenta anys d' existencia, diu en son nombre del 12 dels corrents mes y any, entre altrás cosas, també:

«En lo congrés de Tolosa en 1835, 'l informe oficial donat per lo Senador del *Herault* M. Gaston Bazille, deya que á fins de 1884 hi havia ja en aquell departament 30,000 hectàreas reconstituïdas ab ceps americans. Lo ministre d' agricultura, vingut á Montpeller, anunciá en son discurs de repartició de premis que aquella xifra havia doblat en aquell hivern, y que hi havia ja en dit departament 68,000 hectàreas de vinyas americanas. Aquesta nova obtingué un grán ressó y. repercutint en lo departament del Lot-et-Garonne, s' va fer una gran demanda d' aquella classe de ceps.

«Mes va venir després la vera estadística oficial, y aquellas 68.000 hectàreas varen quedar reduhidas á 45,000, probant que las suposadas 38,000 d' augment, havian quedat en sols quinze mil.

«No vaig dir res allavors, afegeix 'l escriptor á qui 'ns referim, pensant que 'ls americanistas obrarian ab més prudencia d' allí

endavant, mes res d'aixó. Ab gran estupefacció meva, no fa dos mesos que parlant d'Agen, del meu propi país, altre ministre en una ocasió semblant á la del anterior, va dirnos que teniam en estat de conreu en lo Lot-et-Garonne 1,200 hectáreas de vinyas americanas. ¡1,200 hectáreas d'aquestas vinyas en mon país!

»La estadística oficial pòch temps després feta, va donar per resultat 225 viticultors de ceps americans, en 60 hectáreas de vinya.

»A consecuencia d'aixó M. Hebrar en 'l *Extrait du Journal des viticulteurs*, de Tolosa, digué que era molt convenient que 'ls viticultors se posessin en guardia contra 'ls panegirichs interessats.»

També 's llegeix en 'l article de M. Lafitte, que respecte de un escrit molt optimista sobre aquest assumpto pel esmentat M. Bazille, publicat lo dia 10 del passat Juny, en diferents publicacions se comentava, dihent uns; «Després de la época en que escribia M. Bazille aquesta carta, la situació s'ha modificat desgraciadament en mal sentit.» Altar: «Las impresions portadas de la darrera sessió de la societat central d'agricultura del Herault per la majoria dels viticultors, no eran de lo més optimista... los empelts del any deixan molt que desitjar y serán molts los buyts que quedarán en los fets *in situ*... los que més mal aspecte presentan son los empelts de tercer any...»

En 'l acta de la sessió del 12 de Juny, de la Societat regional de viticultura de Lyó, societat gens sospitosa pera 'ls americanistas, se llegeix que «s'observan numerosos casos de clorosis, més ó ménos graves, en las vinyas empeltadas de Bugey. Y no es una cuestió d'adaptació de plantas, porque 'ls mateixos ceps que portan empelts grochs, son molt verts quan no son empeltats, malgrat estar molt ben fets los empelts; y aixó preocupa molt als propietaris y 'ls hi dona molt que temer pera 'l pervindre del empelt en lo departament...

»En una propietat de M. F., secretari del comité agrícola de Villeneuve-sur-Lot, Riparias y Vialas empeltadas, ab bonas soldaduras apenas aparents, declinan visiblement á la quinta fulla, tres anys després del empelt.

»M. L., president del Sindicat agrícola de Marmande, en sa visita á las vinyas americanas de M. M., antich alcalde de Lachapelle, ha trobat que *Riparias* y *Solonis* empeltadas de diferents varietats francesas, mostran clarament tacs filoxéricas. En cada taca, los peus en que no ha pres 'l empelt han rebrotat.

«Preguntat M S., president del Comité agrícola de Marmande, sobre certa carta publicada en Juny passat en la revista *La vigne americaine* per un M. R., contestá que: «lo cert es que en la costa de Marmande hi ha viticultors que s' queixan de que las vinyas americanas empeltadas de tres anys, que en l' any anterior havian donat espléndidas cullitas, declinavan aquest any d' una manera sensible... Conech bastants propietaris que tenian la intenció d' anar molt depressa, y que ara s' proposan reduhir molt las plantacions, pera esperar que 'l temps los vinga á confirmar, no ja la resistencia dels ceps americans, sino sa longevitat casadas ab la vinya francesa.

«Lo doctor Davin que nosaltres haviam conegut lo mes entussias-
ta dels americanistas, (diu ab estranyesa *La Provence agricole et horticole* de Tolon) posa en dubte la resistencia dels ceps americans y fixa sa durada mitjana en vuit anys pera 'ls productors directes. En quant als porta empelts, tal com las *Riparias*, *Solonis* y altres, la durada es un poch major; desgraciadament lo resultat que se 'n obté es poch satisfactori, y, la causa d' aquest fracás es la falta d' afinitat entre la vinya europea y la americana. En las propietats per dit senyor visitadas, la producció de ví, ha dit, es insignificant, y allá hont cessa la venda de mayols, la liquidació s' imposa. Los diferents porta empelts, preconisats primer y després successivament arreconats, han fet recorrer á nostra agricultura una evolució ruïnosa. La gran propietat ja no planta avuy dia, solzament la petita fa alguns ensaigs: ab pocas excepcions lo que s' observa en aquesta encontrada es pera desanimar las millors voluntats.»

(Acabará.)

SECCIÓ D' AGRICULTURA PRACTICA.

Empleo de la sal com adob.

Un capellá de las inmediaciones de Rennes (Fransa) assegura en las següents ratllas que l' empleo de la sal com adob dóna molt bons resultats.

«Fill de pagés, diu, he vist desde ma infantesa, avans de que s, establissin los drets reunits é impòsits sobre la sal, emplear aquesta com adob.

Lo procediment de que 's valian era lo següent:

Cuan treyan los fems dels estables los depositaban en un munt en paratje apropòsit; posaban una capa de fems y sobre d' ella hi sembraban sal, després feyan una capa de fullas ó verdulagas, que anomenan *bugats*, tot ben picat, desseguida extenian altre capa de fems, sobre la cual tornaban á sembrar sal, y continuaban d' aquesta manera fins á acabar la operació.

Aquesta barreja formaba un adob molt fort que 's pudria tot á la vegada. Cuan arribaba lo temps de la sembra carretajaban aquest adob á las terras y l' extenian sobre ellas; pero tenian molt compte de no acostarlo massa á las pomeras, perque segons deyan, aquest adob las perjudicaba.

En aquella época la sal no estaba cara, y 'ls pagesos cambiaban ab los marxants de sal una fanega de cibada per una de sal. Ab aquest adob, las cullitas eran generalment mes abundants.

Després que s' establiren los drets sobre la sal y no fou possible servirse d' ella com adob, los he sentit dir moltes vegadas: *Desde que no se sala, la terra no produheix res.*

Veus aquí l' experiment que jo he fet. L' any passat vareig compondre un fems de la manera que vos he exposat; lo vareig estendre sobre un petit tros de terra, hi sembrí en solch 16 lliuras de blat que m' en produhiren nou fanegas y mitja d' hermosíssim; pero las plujas lo ajegueren; y los aucells y las gallinas hi feren molta destrossa, lo que perjudicá molt lo producte.

També l' any passat aconselli á un jove á que tirés sal en son femer y adobés ab ell un sol camp com á proba: hi sembrá en aquest camp tres cargas de blat y 'n reculli 26, observantse que las demés terras estaban molt lluny de donar aquest producte.

Antiguament la sal era un ingredient indispensable en los adobs.

Cuan en los estables no hi habia bestiar hi sembraban sal avans d' exténdrehi lo jás.

Sembla que la sal es un poderós específich contra la *epizootia*, puix en ma infantesa molt rarament sentia parlar de la pèrdua d' animals.»

SECCIÓ DE VARIETATS.

PATRIA!

Quan la mare va endolada
es quan creix l'amor dels fills.

(Llibre de la Patria.)

Patria, patria, quina guerra
t'han moguda sigles hál
va plovent sobre la terra
la ruina sens pará;
la desgracia se t'aferra
com un gos al tros de pá.
Has passat á la ventura
los set cälzers d'amargura;
ton calvari en cara dura...
¿qué t'espera per demá?

Per tes planes y montanyes
hi há clapats de destrucció;
se't regira en les entranyes
un borboll d'altra sahó,
y't grapejan mans estranyes,
y't vigila un ull traydó,
s'han venudes tes banderes
per fregalls de marmanyeres...
Patria, patria, de lo qu'eras
¿qué te'n queda sino'l pló?

¿Quina má ha esquexat ta historia?
quin punyal, ta llibertat?
ab les runes de ta gloria
quins camins s'hi han empedrat?
t'han fet perdre la memoria
males herbes que t'han dat?
Sense forsa, sense sava,
t'han pegat com á una esclava...
Si Don Jaumé s'axecava!
si't vejés com has tornat!

Ton Dret vell, qu'era ta vena,
la teva áima terral,
l'han fermat ab vil cadena
com un lladre en camí ral,
l'agarrotan per l'esquena,
ja es al banch del criminal.
La seva hora es arribada:
te la força preparada;
falta encara la estrevada,
pero porta ja'l dogal.

A ta llengua que ressona
desde l'Ebro al Pirineu,
te l'ofegan á la trona,
te l'esborran tot arreu,
ni pe'l testament es bona
per da al mon l'últim adeu;
dels palaus arreconada,
de l'escola fuetejada
ja no mes te l'han dexada
per encomanarte á Deu.

Quan t'has vista flaca y pobra,
has volgut ser com abans:
t'has posat á la gran obra
sense treva ni descans,
y, ab treball, de lo que't sobra
pots fartarne tos tirans.
Mes l'enveja malehida
per mil boques brama y crida;
dihuen: au; guányat la vida!
pero't lligan be de mans.

Axó es viure en agonía
com colom entre esparvers;
afanyá'l pa cada dia
perqué'l menjen forasters!...
¡Hónt girarte, patria mia,
que no't surten bandolers!
De ton temple que ruineja
tens de ferne una neteja:
via fora, vergasseja
tot l'axam de mercaders!

Si abatuda y maltractada
per enganys y desamors,
dels palaus te veus llesada
y escarnida de les corts,
y t'ajaus fastiguejada
de fer prédiques als sorts;
si ja tot te desampara,
fes sentir ta veu de mare;
cerca'ls fills y dígals: aral!...
Llamp de Deu, no som pas borts!

FRANCESCH MATHEU.

SECCIÓ DE NOTICIAS AGRICOLAS.

Bastonadas perjudicials.—La cullita del oli será casi nula en la rivera del Jalón, y molts crehuen que aixó es degut á la manera de cullir la oliva que ho fan bastonejant las oliveras bárbaramente, lo qual en anys de gran cullita com lo prop-passat castiga d'una manera tal als arbres, que s'esterilisan fins á tornar á posar los rebrots destruhits per las varas.

Consecuencias dels tractats.—Diu la *Revista de Montes y Plantios* que no es ja sols l'arrós sino molts altres produccions agricolas que passen per una crisis terrible. Ara hi havém d'agregar l'espart que es introduhit d'Alger que sols paga 0'20 ptas. los 100 ks.

¡Pobre gent! ¡fins la espart..! Ells que 's creyan matar á Catalunya ab sa política y 's troban que s'han ferit ells mateixos.

A nosaltres nos sangren de debó pero lo que 's als altres los han ferit mortalment sense pensarhi. Amunt, amunt; aquí ja no's molt un grá de blat castellá ni menjém mes arrós que 'l de la India ni posém sigrons á l'olla.

Diu un periódich que dins poch's dias procedent dels Estats Units d'América, arribará en un port del Cantábrich un barco mercant que conduheix *setanta mil* cuarteras de sigrons.

De manera que per ara nostres mercats ja están plens de patatas, fasols, sigrons, blat y moresch del estranger.—Aixó per ara.

Los lliure cambistas en vista del bon resultat que donan los tractats de comers ja deuen pensar en concertarne un altre pera acabar de fomentar l'agricultura. . estrangera.

Diu «La Renaixensa»—Los fabricants de taps de suro, están tan queixosos dels nostres ministres á causa dels tractats ab Alemania, que alguns d'ells han decidit traslladar sas fàbricas á aquella nació pera sostenir la competència que en la mateixa industria s'estableix en dit pais, á causa de la lliure entrada del suro en brut y del crescut impost á que ve subjectat lo mateix género elaborat.

A primera vista sembla que 'ls culliters n'han de sortir beneficiats ab aquesta mida, pero en la práctica no resulta aixís, puig los preus han desmerescut molt, essent encara pitjor lo seu avenir.

Una vegada morta la industria á Catalunya ¿quí duptará de que 'ls extrangers nos fassin donar lo suro al preu que vulguin?

Quan aixó passi tindrém que tornar-lo á fabricar si un govern millor que 'l present no corretgeix tants evidents errors, pero llavors ¿ahont estarán los obrers tan maltractats avuy dia per en Moret y comparsa?

Havém de convenir en que Espanya es de tothom menos dels que hi morim.

Nostres vins en Dinamarca.—En la Memoria de nostre Cónsul á Copenhagen hi há interessants datos sobre la importació de vins en aquell regne, ahont nostre comers podria trobar un excelent mercat pera nostres vins.

De 6.120,416 *punds* (lliuras) á que pujá lo total de vins importats ab ba-

rrils á Dinamarca, segons la última estadística, sols 1.339,038 eren procedents d'Espanya, mentres que França n'hi portá 2.432,819, y Portugal 643,894.

Ampollat s'importaren 146,126 *potter* (litros), dels quals sols 1,148 procedían d'Espanya, 97,923 de França, y 33,514 d'Alemanya.

Los comerciants de vins espanyols podrian segurament explotar ab ventatjas positivas aquell mercat ahont sens distinció de graus sols s'exigeix un dret uniforme pera los vins ampollats, y altre també únich pera los que s'importan ab barrilets. Los primers pagan 50 *ores* (prop 71 céntims de pesseta) per *potter* ó litro, y 'ls segons 10 *ores* (14 céntims) per *pund* ó lliura de 500 grams.

Aquest dret uniforme, encare que un xich pujat, permet á nostres vins competir en igualtat de condicions ab los francesos y alemanys, y si nostres vinicultors donguessen á conèixer allí sos productes, podria conseguirsen un consum molt mes crescut que l'actual.

Nova Plaga.—Un periódich de París, escriu un interessant article sobre lo descubrimént que ha fet un membre de la Academia de Ciencias, Mr. Duchesne, d'una nova y terrible malaltia del cep.

Segons opinió de Mr. Duchesne, la filoxera existeix, pero que no deuen imputárseli la major part dels destrossos que se li atribueixen, essent com es lo culpable verament temible un criptógamo anomenat *coniathyrium*.

Dels estudis practicats per Mr. Duchesne resulta que, de no trobarse un medi pera combatre lo *coniathyrium* dintre vint anys no 's cullirà ni un patricó de vi en tot lo territori de la República francesa.—Deu sobre tot.

Pansas y figas.—Per la Direcció general de propietats é impostos s'ha disposat que las pansas y las figas secas no estiguin compresas en las tarifas de consums y que no deuen ni 's poden considerar per aquest efecte com á fruytas en conserva.

Suma y segueix.—En lo poble de Villamitjana, per deutes á la contribució territorial y sal, se traurán á públich subast en lo dia d'avuy, set fincas rústicas, sitas en lo terme municipal d'aquell poble.

Per la mateixa causa tingueren lloch ahir y avans d'ahir, respectivament, dos subastas mes, en los pobles de Navés y Tornabous.

MERCATS, FIRAS Y CULLITAS.

Avinyó.—En aquet terme se han acabat ja las feinas de la recolecció del vi, y per cert que també habem sigut aquest any desgraciats, puig que mentres, segons se diu, la cullita, en lo general del pais, ha sigut bona ab la cual alguns pobles hauran pogut repararse, en mes ó en menos, de las miserias de aquets anys passats, nosaltres, gracias als pochs reims que nasqueren y las pedregadas que la alborotada atmósfera de aquest estiu nos regalá, no habem arribat á recullir la cuarta part de una cullita ordinaria y per lo tant en aquet pais en lloch de ressarcirnos de las pérduas dels anys passats, la miseria anirá aumentant fins á ferse insoportable; de manera que aquest any los únichs que menjarán bé en aquet terme serán los cobradores de contribucions, y 'ls únichs que farán bona cullita se-

rán los comissionats d'apremis y executors que 'ns enviará lo nostre paternal govern sens un dia de retrás ni d'espera.

Estrist que, essent basat lo nostre sistema tributari sobre la riquesa ó producte líquit que se obté de las fincas, per molt que aquesta riquesa siga nulla la imposició siga sempre la mateixa. *(De la Llum del Camp.)*

Belianes.—La cullita del ví ha sigut bastant escassa y per ara no troban colocació.

Falset.—Están ja terminadas las operaci6ns de la recolta dels raims en aquet Priorat. La cullita d'aquest any pot dirse que, en general, ha sigut ben regular, y com molts comercians se han inclinat á la compra de raims, los propietaris han fet bons negocis ab la venda de aquet fruit per haber alcansat uns preus ben regulars. En quant als vins novells s'hi han fet pocas transaccions per no haberse encara fixat los preus, pero tot indica que se sostindrán un poch elevats.

Fransa.—Dels mercats francesos arriban á nosaltres malas novas respecte als vins espanyols. Los troban tan bons com excessivament cars, y la massa de compradors está retreta respecte á nostres caldos, que per lo mateix los creyém amenassats de novas baixas.

Gerona.—Ahir comensaren en aquesta ciutat las tan renombradas fras de Sant Narcís. Si las pluhas no ho destorban augurém bons resultats per los geronins.

Játiva.—Traduhim de *El Mercantil Valenciano*, periódich lliure-cambista fins al moll dels ossos:

«Malas noticias participan de Játiva. Després de tan sacrifici fins á la recolecció dels fruyts, ara resulta que no hi ha sortida, porque apenas se presenta ningú á comprarlos, y está tan paralisada la contractació que las monjetas classe superior, lo més que 's paga es á 12 rals varxilla, l'arrós perla á 14 rals y fins á 14 rals 75 céntims, igual mida, y casi sempre 'l pago á plassos.»

¿Donchs, no haviam quedat en que 'l tractat ab Inglaterra tenia que esser tan beneficiós á la agricultura?

¿Pera tenir que dir després de poch temps que 'ls productes agrícolas no tenian sortida defensaren ab tan ardiment los periódichs de la ruïnosa es-cola lliure-cambista, la aprobació d'aquell funest tractat de comers?

¡Ja está fresca ab semblants defensors la agricultura!

La Bisbal (Ampurdà).—Blat, á 15 ptas. cuartera de 80 litros —Ordi, á 7. —Fabas, á 11.—Blat moresch, á 10.—Mill, á 12.—Panís, á 11.—Monjetas, á 15.

Lleyda.—L'últim mercat estigué bastant concorregut; se feren varias operacions sense variació notable de preus.

En aquesta provincia han sigut generals las pluhas, presentantse en molt bonas condicions los camps per la sembra.

En consecuencia lo riu Segre ha suferit una regular crescuda.

Reus.—No fou dels més concorreguts lo mercat verificat en aquesta ciutat y com la calma domina en la major part d'articles, las operacions deixaren que desitjar.

En atmetllas apenas si feu res: la de Esperansa ha vingut pagantse de 13 á 14 duros lo quintá en classe regular y fins á 14 1/4 duros si es bona; la comuna 's feu á 11 duros y planeta, que escaseja, de 16 á 16 y 1/2 duros.

En Mollar pocas transaccions, operantse de 8 1/2 á 8 3/4 duros lo sach de 50'40 kilos.

En olis, si be s' hi observa una millora, los preus han variat molt poch dels que donarem en lo mercat passat.

La avellana segueix ab la mateixa calma; en aquest fruyt si alguna cosa s' hi fá es degut á las concessions que hi há en los preus, aquestos son de 26 1/2 á 27 1/2 pessetas lo sach de 58'40 kilos classe pera embarch.

Lo grá vé fentse de 9 3/4 á 10 duros lo primera y de 9 á 9 1/4 duros lo segona quintá de 41'60 kilos.

En vins segueix encalmat lo negoci continuant á poca diferencia los mateixos preus del mercat passat. S' han fet algunas operacions en vins:

De Reus de 25 á 36 pessetas la carga de 121'60 litres, segons classe.

Priorat de 38 á 42'50 pessetas.

Baix Priorat de 35 á 40 pessetas.

Montblanch de 20 á 25 pessetas.

Vendrell de 28 á 30 pessetas.

De la comarca de Tarragona de 22'50 á 26 pessetas.

Vi blanch s' en ha venut alguna partida de 16 á 20 pessetas la carga.

Espirits continuan fentse ajustos de 64 á 70 duros segons classe.

Segarra.—En aquèsta comarca s' están acabant los trevalls de la verema habent donat regulars resultats. Los vins resultan de calitat superior.

Seu d' Urgell —S' han acabat ja las operacions de la verema en aquesta comarca, cual cullita si be de molt bona calitat, ha sigut tan escassa que no n' hi haurá pera lo consum de dos mesos. Si á aixó se hi afegeix lo malament que han anat las demás cullitas poden compendre quin hivern se 'ns presenta.

Tamarite de Litera.—Diuhén qu' es grandissima la miseria en aquell pays y per falta de sahó no podrá ferse la sembra en bonas condiciones. Aquets últims dias plogué allí mol poch.

Valls —Las frías de Sta. Ursula, han sigut profitosas pera aquesta ciutat. La inseguritat del temps ha contribuit una mica á que no fossen tan concorregudas com era d' esperar.

Vi negre, de primera, de 23 á 25 pessetas carga, y 'l blanch, també classe superior, de 17 á 18 id.

Oli, d' oliva, de 12 á 14 1/2 rals lo quartá.

Blat d' Aragó, de 14 á 15'50 pessetas quartera; fasols, de 13'50 á 15 id.; ordi, de 7'50 á 8 id.; fabolins á 10 id.; castanyas del país, de 13'50 á 14'50 id., y las garrofas á 6'50 id. lo quintá.

Vich —En bonas condiciones s' está terminant la operació de la sembra del blat en esta Plana, puix ab las últimas pluhas la terra está ben assahonada. La temperatura ha refrescat molt desde la última borrasca, y la cordi lera del Pirineu s' ha cobert ja de la primera capa de neu.

Xexa, á 13'50 ptas. quartera —Forment, á 12'15 —Mestall, á 10'50. —Ségol, á 10 —Ordi, á 7. —Cibada, á 6. —Espelta, á 5. —Blatdemoro, á 9'50 —Fajol, á 10. —Fabas, á 10'75. —Llegum, á 10'50. —Fasols, á 12'50. —Mill, á 12 —Ciurons á 14.

IMPRENTA DE VÍCTOR BERDÓS Y FELIU, TAPINERÍA 17. —BARCELONA.